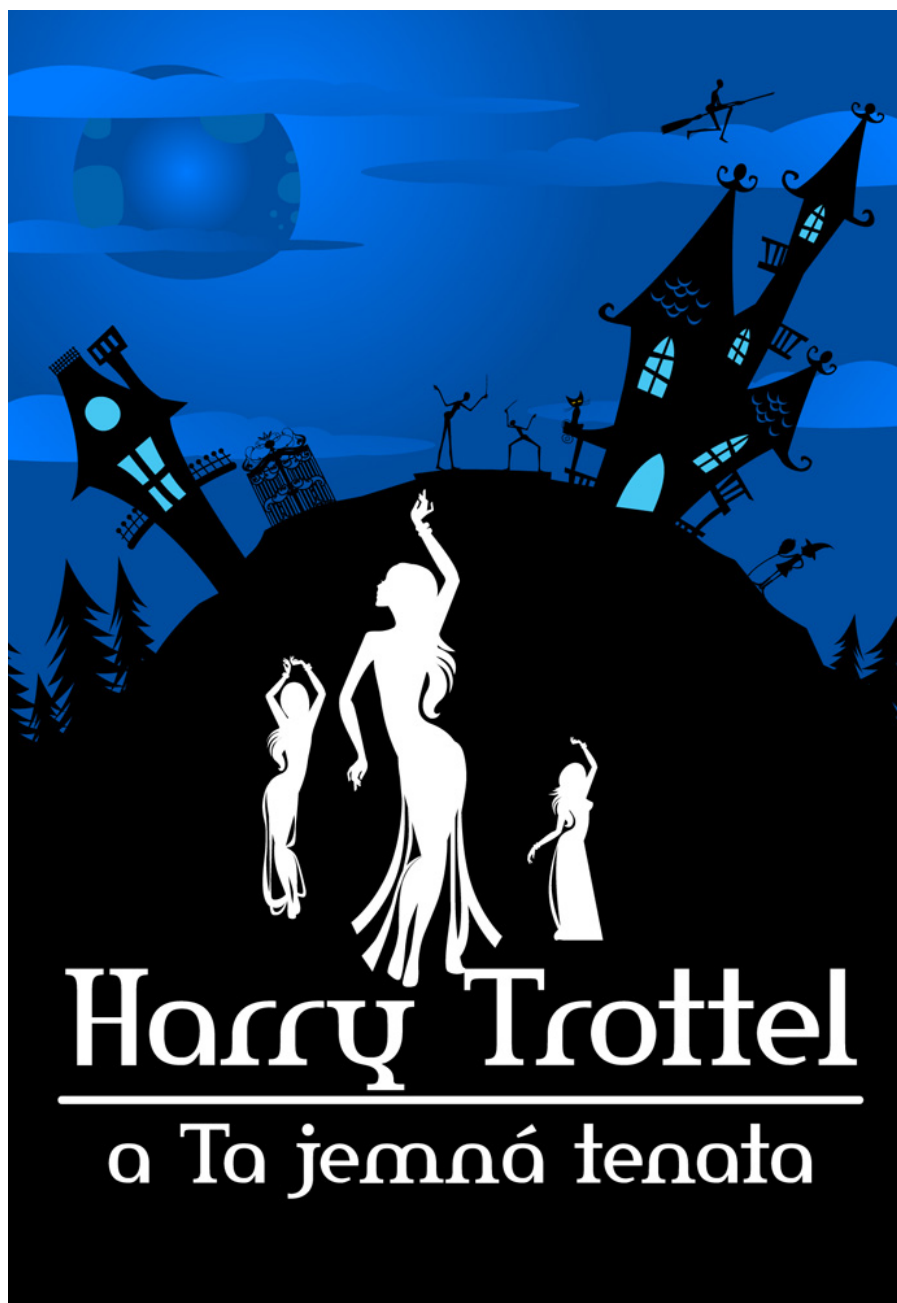

Harry Trottel

a Ta jemná tenata

Peter M. Jolin

Harry Trottel a ta jemná tenata

freetim(e)publishing, s.r.o.
(c) 2013

Obsah

Harryho vypečené prázdniny	3
Setkání ve Štorcové	42
Vlakové neštěstí	80
Studenti druhého ročníku	115
Něco je ve vzduchu	149
Ve víru vášní	184
Za pět minut dvanáct	219
Velkolepé finále	258
Ukázka ze třetího dílu „Harry	300
 Trottel a posel Talibánu“	
Peter M. Jolin	319

Kapitola I.

Harryho vypečené prázdniny

Harry seděl v zahradní houpačce, kýval nohama a po očku sledoval svého bratránka Dooleye, stojícího uprostřed záhonů s jahodami a soustředěně si mnoucího podlitinu na krku. Před pár dny se pokusil oběsit v kůlně na pásku od otcova županu. K tomuto zoufalému kroku se odhodlal poté, co jej rodiče po zhruba třiašedesáté prosbě opětovně odmítli přepsat na jinou školu. Jediný místní lékař, který zrovna nebyl na dovolené, byl bohužel kožař; předepsal Dooleyovi malé zelené pilulky, po nichž byl ještě o něco zasmušilejší než obvykle, a navíc mu na tváři a prsou naskočila svědivá vyrážka, vytvářející mapy ve tvaru Skandinávského poloostrova.

Je to trouba, pomyslel si Harry, když zběžně pročetl tristní minimum myšlenek, které bratránkovi po dlouhodobém užívání

antidepresiv zůstalo v hlavě. Co by asi dělal, kdyby věděl, do jaké školy ve skutečnosti chodím? Když ho dokáže takhle vykolejit obyčejná škola přírodních věd, k čemu by se odhodlal, kdyby znal pravdu? Skočil by do jezírka o rozměrech 1 x 1,5 metru a hloubce 45 centimetrů a proklál si srdce stonkem plesnivějšího leknínu?

Harry byl na první a dokonce i na druhý, třetí, čtvrtý a veškerý další pohled docela obyčejný kluk těsně před pubertou. Měl tmavé vlasy, oči za brýlemi – které ovšem hodlal co nejdříve vyměnit za kontaktní čočky – hnědé do zelena, jezdil (mizerně) na skateboardu, nosil kapsáče s rozkrokem u kolen a poslouchal rap a hip-hop. Dalo by se říci, že se vizuálně ničím nelišil od svých vrstevníků. Jistě, lišil se od svého bratránka Dooleye, zejména v drobných detailech; Dooley byl menší, slabší, měl vodově modré oči, světlé vlasy a na rozdíl od Harryho byl tichý, plachý a nervově labilní. Zásadní rozdíl byl ovšem pouhým zrakem nepostřehnutelný – zatímco Dooley trpěl v obyčejné škole nevalné pověsti, Harry před

pár týdny zdárně dokončil první ročník studia na čarodějnické akademii v Neštovicích. Nebyl sice nejlepší v ročníku, ale dopadl nad očekávání dobře. Při závěrečných zkouškách přimhouřilo několik profesorů oči – alespoň tedy ti, kteří je měli – a nechali Harryho dosáhnout dokonce na vyznamenání. Z fyziologické magie to měl jen tak tak, zejména poté, co se mu nepodařilo ubzděním materializovat deštník *na lavici*, nýbrž částečně za dírou v zadním švu kalhot a částečně před ní. Jenže Harry měl u profesorského sboru velké a významné plus. V pololetí se totiž opětovně utkal s Wolframem, vůbec nejhorším a nejzákeřnějším čarodějem všech dob, pokud ovšem nepočítáme Josifa Džugašvilliho a Adolfa Schickelgrubera. Z tohoto souboje vyšel vítězně a dokonce živý, což mu výrazně zlepšilo kredit a jeho koleji přineslo tolik bodů, že to hravě stačilo nejen na putovní pohár, ale i na platinové pamětní plakety pro každého nemelmírského studenta. Pohár se ovšem na slavnostní předávání nedostavil; poslal jen pohlednici z Terstu s gratulací a ujištěním, že všem vítězům tiskne

na dálku srdečně ruku. Harry si nebyl jist, jak může pohár někomu tisknout ruku, třeba i na blízko, ale vzápětí mu kdosi neviditelný téměř rozdrtil klouby na pravačce. Teprve tehdy mu definitivně došlo, že na čarodějnické akademii může očekávat cokoli a neměl by se pokud možno ničemu moc divit, aby nebyl za pitomce.

Harry totiž nastoupil ke studiu jako nepolíbený panic, co se čarodějnického umění týče. V původním významu tohoto okřídleného sousloví byl políbený panic, pokud lze počítat polibky od vlastní tety, zhusta udělované cirka do tří let věku, než se Harry dovedl účinně bránit. Než nasedl do vlaku, který jej měl odvézt do Neštovic, na existenci čarodějníků a čarodějnic dokonce ani *nevěřil*. Jeho rodiče sice *byli* čarodějníci, ale nestihli mu tuto informaci sdělit, neboť tragicky zahynuli v době, kdy byl Harry ještě batole. Ze světa je sprovodil právě Wolfram a totéž zamýšlel učinit i s Harrym. Leč plán mu nevyšel, Harry jeho útok přežil, poznamenanán toliko jizvou ve tvaru W na čele a následně byl svěřen do péče tety a strýce Donkeyových, kteří byli magickými schopnostmi

obdaření zhruba stejně jako plivátko v plicním sanatoriu. Dokonce možná ještě o něco *míň*.

Existence čarodějnické akademie, potažmo i samotných čarodějníků, byla z pochopitelných důvodů přísně tajná. Svět chce být klamán a v této otázce byl vždy klamán přímo excelentně. Harry proto nemohl svým opatrovníkům vyjevit celou pravdu; trávil své první prázdniny jako prachobyčejný student výběrové školy přírodních věd a byl z jejich průběhu pořádně otrávený. Teta a strýc první týden neustále vybuchovali nadšením nad jeho skvělým falešným vysvědčením. Bratránek Dooley v Twitingu prospíval podstatně hůře, což bylo ovšem způsobeno spíše než jeho studijní nedostatečností tím, že ve škole strávil pouze šestnáct týdnů a zbytek prostonal s omluvenkou od dětského psychiatra. Donkeyovi se den co den pokoušeli Harryho potěšit komplikovanými dotazy z oblasti přírodních věd; strýc je zásadně čerpal z dvacet let staré vědecké ročenky, kterou u nich kdysi dávno zapomněl jeden z hostů jejich B&B a teta Pelagie z obskurního plátku Weekly World News, který přinášel

zprávy typu „Ženě vyrostlo třetí oko na zádech“ nebo „Nová vakcína pro očkování králíků způsobuje klimatické změny ve Skandinávii“. Harry samozřejmě neznal odpověď na jedinou z otázek a v duchu pěníl vzteky nad tím, že nesmí použít žádné, ani to sebemenší kouzlo. Používání kouzel před trdly – tak čarodějníci souhrnně označovali osoby bez magických schopností – bylo totiž přísně zakázáno a porušení tohoto zákazu zavánělo pořádným malérem. Harry měl kolikrát už už nakročeno do pokoje pro kouzelnou hůlku, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslel. Tak moc by si přál nechat vyrůst tetě Pelagii třetí oko na zádech nebo způsobit, aby elektrické otevírání garáže aktivovalo sousedův umělý penis (což bylo také obsahem jednoho článku z Weekly World News), jenže za prvé si nebyl jist, zda někdo ze sousedů má umělý penis, za druhé Donkeyovi neměli elektrické otevírání dveří u garáže a především za třetí, hrozba pobytu v psychiatrické léčebně, která obvykle následovala po veřejném odhalení čarodějných schopností, byla přece jen příliš velká. Harrymu stačilo, když viděl, jak působí

léčba neuroleptiky na bratránka Dooleye.

„Hoši!“ zavolal od dveří strýc Vance. „Hoši, můžete mi věnovat pár minut svého drahocenného času? Mám pro vás něco důležitého!“

„Hmmm,“ zamručel Harry.

Dooley nevydal ani hlásku, pouze se začal divně kývat a udělal krok stranou směrem ke kedlubnám.

„Chlapci, je to opravdu něco mimořádného,“ opakoval strýc. „A když to dopadne dobře, budu vám oběma moci splnit nějaké tajné přání!“

Dooley se neochotně přišoural k otci.

„Mám jenom jedno tajný přání,“ řekl dutě. „Pokud opravdu nemohu přestoupit na jinou školu, tak bych byl rád, kdybys mne nechal utratit. Parson Poppins mi vyhrožoval, že mi na zimu strčí do pindíka tuhu z mikrotužky, abych se mohl podepisovat do sněhu černě.“

„To je výjimečně dobrý nápad,“ zazubil se Harry. „Škoda, že jsem to nevěděl o zimních prázdninách.“

Dooley začal popotahovat.

„Kdyby mi to vyšlo, tak tě budu moct třeba i

přepsat na jinou školu," mrkl strýc Vance spiklenecky na syna. „Záleží na tom, jestli mi pomůžete.“

„O co jde?“ předstíral Harry vlažně zájem o věc.

„Seznámil jsem se s jedním realitním agentem," pokračoval strýc. „Slíbil mi, že by mohl zařídit, abych měl podnik naplněný celoročně. Mám s ním domluvenou schůzku na příští týden. Tak, co vy na to?!“

„No, pěkný," převalil Harry žvýkačku po patře. „Ale není mi jasný, co s tím máme společného já a Dooley. Leda že bys po nás chtěl, abysme uvolnili své pokoje pro kunčofty. V tom případě jsem jasně proti.“

„Já bych ten pokoj i uvolnil," zasníl se Dooley. „Kdybych nemusel zpátky do Twitingu, bydlel bych klidně i ve fóliovníku.“

„Ne, nic takového jsem na mysli neměl," zavrtěl hlavou strýc. „I když... jeden pokoj navíc by se určitě hodil. Víte, hoši, mám takový plán. Chtěl bych, aby se tomu agentovi v našem domě líbilo. Abychom tu měli něco extra, co by ty zákazníci mohlo přitáhnout.“

„Mohli bychom postavit na zahradě malou šibeničku,“ mínil Dooley. „Funkční, samozřejmě. Mám v pokoji nákresy, kdyby ses chtěl podívat...“

„Ty jsi vážně debil,“ vyprskl Harry smíchy. „Kolik myslíš, že by se našlo cvoků, kterým by se něco takovýho líbilo? Leda že by strejc anoncoval svůj podnik přímo jako ‚oázu klidu pro sebevrahy‘ nebo něco podobnýho. Už vidím ty letáčky. *Omrzel vás život? Chcete skončit svou cestu slzavým údolím? Neváhejte a přijedte k nám! Každému se dostane smrti podle jeho gusta!* Jako fór dobrý, ale uvědomujete si třeba, co by všechny ty tělesný tyhlencty, co se prej při věšení uvolňují, udělaly s *trávníkem*?!“

„Já jsem samozřejmě nic podobného nemyslel,“ zamračil se strýc. „Nicméně se zahradou to souvisí. Představoval bych si, že bych tady udělal nějakou atrakci. Něco výjimečnýho. Skalku s protěží a záhony zeleniny má na zahrádce kdekdo.“

„Šibenici na zahradě *nemá* kdekdo,“ zašklebil se znovu Harry. „Z tohoto úhlu je Dooleyův návrh poměrně nosnej.“

Dooley se dal do pláče.

„No tak, no tak,“ zahuhlal strýc Vance a smířlivě poplácal synka po rameni. „Já jsem mládenci spíš myslel něco jako japonskou zahradu. Jezírko se zlatýma rybičkama, fontánky a tak.“

„Dobře, ale co s tím máme společného já a Dooley?“ podivil se Harry.

„Jste šikovní chlapci,“ mínil strýc. „A ty, Harry, studuješ prestižní školu přírodních věd a studuješ dobře. Určitě bys dokázal vymyslet nějaký zlepšováček, něco, co se nedá jen tak koupit ve Wickes nebo B&Q.“

Po zmínce o prestižní škole přírodních věd se Dooley rozeštkal ještě zoufaleji.

„Dooley by ti mohl pomáhat,“ zkoušel ho uklidnit strýc. „Ostatně, když to klapne, bude také moci nastoupit na nějakou takovou školu!“

Harry se lehce pousmál. Na takovou školu jako on se Dooley nikdy nedostane! Navíc při jeho labilitě by stejně omdlel jako špalek, jakmile by se dozvěděl, o co ve skutečnosti kráčí. A pak by ho otrávil, aby se doma neprokecl. Věčná škoda, že mu to nemůže prozradit!

„Tak co vy na to?“ naléhal strýc.

Harry se zamyslel. Když od projektu ustoupí, mohl by vzbudit podezření. Když kývne, bude mít problém něco vymyslet, protože přírodní vědy nestuduje a čarovat nesmí. Ale kdyby se mu nějak povedlo strýcovu představu naplnit, bez pomoci toho trouby Dooleye, pěkně by všem vytřel zrak. O splnění přání nijak zvlášť nestál, ale mohl by si vymyslet něco takového, co by jim udělalo pořádnou čáru přes rozpočet.

„Ale jo,“ řekl nakonec. „Zkusím něco vymyslet. Řek bych, že budete všichni zírat!“

Svého neuváženého rozhodnutí litoval Harry ještě tentýž večer. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, nenapadlo ho nic, čím by mohl Donkeyovy oslnit a čeho by byl bez použití zakázaných kouzel schopen. Jít do veřejné knihovny a něco tam nastudovat bylo rozhodně pod jeho úroveň. Navíc si nebyl jist, zda by tam vůbec našel nějaký technický nápad, který by dovedl v praxi realizovat. V Neštovicích byla výuce rukodělných prací věnována minimální pozornost a k manuálním činnostem se zde

studenti dostávali výhradně za trest. Harry nejprve plánoval, že by něco vymyslel a nechal Dooleye, aby věc realizoval, ale pak tento plán zamítl. Jednak nechtěl, aby se Dooley přihrál na jeho slávě, a pak, kdyby mu dal do ruky šroubovák nebo kladivo, mohl by mu usnadnit cestu k vytoužené smrti. Ne že by mu nějak zvlášť záleželo na tom, kolika let se bratránek dožije, ale na jeho odchodu se osobně podílet nechtěl. Přece jen byl Harry víc *dítě* než reinkarnace doktora Mengeleho.

Ležel na posteli ve svém pokoji a bloumal očima po stěnách a stropě. Harryho pokoj byl druhou největší místností v domě, hned po obývacím pokoji, a to jen proto, že ten byl propojený s jídelnou. Nevypadal ani v nejmenším jako pokoj *čarodějníka*, alespoň v tom duchu, v jakém si čarodějníka obyčejně trdlové představují. Na poličkách stály místo nádobek s netopýřími chlupy, sušenými žábami nebo hadími zuby modely sportovních aut, několik cínových vojáčků a plastová meziplanetární raketa s utrženými dvířky, přilepenými poněkud ledabyle izolepou. Velký

plakát nad postelí neznázorňoval Abrahama z Wormsu ani Aleistera Crowleye, nýbrž rappera Eminema v poněkud obscénní a naprosto *nemagické* pozici s napřímeným prostředníčkem. Namísto čarodějných knih v kožených vazbách se v Harryho knihovničce nacházelo několik útlých svazečků motoristických ročenek, dvě knížky o skateboardingu a *Hobit*. Ta kniha, nikoli skutečný hobit samozřejmě.

Moh bych zavolat Benovi Steinerovi, napadlo Harryho, jak se tak převaloval na posteli a nemohl usnout. Třeba by o něčem věděl. Na druhý straně... od začátku prázdnin se mi neozval. Ani on, ani nikdo jiný. A to slibovali, že zůstaneme ve spojení. Pchá! Žádné dopisy, žádné telefon, dokonce ani blbá textovka!

Harry vstal z lože, otevřel skříň, vytáhl kalhoty a z kapsy vyndal svůj mobilní telefon. Mrkl na displej. Nic.

Dobře, zavolám mu a dám mu to pěkně sežrat, rozhodl se Harry. Klikl na telefonní seznam a ke svému úžasu zjistil, že je prázdný.

Co to je za blbost? podivil se Harry. Jak to, že mám prázdné seznam? Že by si někdo

dovolil smazat mi simku? Ale kdo... no jasně, Dooley! Udělal to schválně, aby mně nasral a já ho pak zabil! A taky mi závidí, že mám kamarády! Okamžitě si to s ním vyřídím!

Harry vykročil ke dveřím, ale v polovině cesty se zastavil. Všiml si něčeho *podivného*. Mezi jeho psacím stolem a postelí se objevily něčí nohy. Maličké nohy ve strakatých kalhotách. Pobíhaly sem a tam a zoufale narážely do nábytku.

„Sakra, sakra a ještě jednou sakra!“ ozval se vysoký, pisklavý hlásek. Vzápětí se v pokoji objevila celá postavička jakéhosi nazelenalého pidimužíka s velkýma srstnatýma ušima. Na očích měl úzké černé brýle, jaké obyčejně nosívají filmoví hochštapleři. Byl do půl tělíčka nahý a na zarostlých prsou mu visel velký kovový amulet. Pod otrhanými kalhotami, posetými desítkami záplat nejrůznějších barev a tvarů tak, že bylo jen těžko odhadnout, jaká byla jejich původní barva, mu vykukovaly špičky kožených sandálů a prsty s dlouhými, nažloutlými a hrubě zanedbanými nehty.

Harry od podivného stvořeníčka trochu

poodstoupil. Co kdyby ho chtělo kousnout? Tvářilo se dost zavile.

„Hernajs,“ ulevil si pidimužík znovu a vztekle kopl do prázdné plechovky od redbullu. „To se může stát jenom mně! U všech elementálů, proč musím mít ausgerechnet *já* pořád takovou smůlu?“

„A ty jsi kterej?“ zeptal se Harry opatrně.

„Já jsem ten největší smolař ze všech skřítků, co jich jenom po světě běhá,“ postěžoval si pidimužík a rozpačitě se poškrábal v pravém podpaží. „Kdybych se aspoň mohl oholit. Nebo kdyby mi dovolili používat kuličkovéj deodorant! Bóže, co já komu udělal, že jsem musel vyfásnout tak příšernej flek!“

„Máš nějaký jméno?“ zajímal se Harry.

„Jasně že mám,“ štěkl skřítek vztekle. „Nebo si myslíš, že jsem až takovej nýmmand, že by na mně akorát pískali? *Hej ty, pocem?* Ne že by mi to nedělali, oni jsou schopný ještě mnohem horších věcí, ale jmenuju se Bobby Ewing.“

„Ten ropnej magnát z dementního seriálu pro ženský?“ vykulil Harry oči.

„Houby s octem,“ zavrčel. „Píše se to e-wing.“

Jako elektrický křídlo. Páč já sem hodně rychlejš skřítek. Kdybych nebyl, tak bych tu teď nebyl. Ale jestli tě můžu poprosit, neříkej mi tak. Každýmu to asociuje tu nablblou soap operu ze sedmdesátých let. Říkej mi prostě Bobby.“

„OK, Bobby,“ přikývl Harry. „Teď ještě co tu děláš a co mi chceš.“

„To není tak snadný,“ vykrucoval se skřítek. „Nemůžu ti to říct. Byl bych strašlivě potrestanej. Nesmím sloužit nikomu jinému než svému pánovi.“

„To je kdo?“

„To ti právě *taky* nesmím říct,“ kňoural skřítek.

„A co mi teda smíš říct?“ vyzvídal Harry.

„Hele, Harry...“ poškrábal se skřítek v druhém podpaží. „Bože, to je humus. Nesnáším chlupy. Takže, kde jsem to přestal. Harry, já ti musím něco říct, ale nemůžu ti říct to, co chci, takže to bude krapet složitější. Začneme třeba tím telefonem. Tvůj trdlovskéj bratránek za to nemůže. To já.“

„Tys mi vymazal simkartu?“ podivil se Harry.

„Nevymazal!“ bránil se skřítek. „To nesmím,

páč bych byl hrozně potrestanej. Akorát jsem ti ji vyměnil, to je celý.“

„Vyměnil?“ zamračil se Harry. „Proč?“

„Aby se ti nikdo nedovolal a abys ani ty nemoh nikomu volat, to dá rozum. Proč bych to asi jinak dělal? Abych si mohl číst zamilovaný textovky od nějaký tvý buchy???“

„Přišly mi nějaké textovky?“ zpozorněl Harry.

„Jasně že jo,“ přitakal Bobby. „Mraky.“

„Vrať mi tu kartu,“ zamračil se Harry a rozhlédl se po pokoji, čím by asi tak bylo nejvhodnější skřítko bacit.

„Nemůžu,“ zavrtěl skřítek hlavou. „Nejsem tvůj domácí skřítek, takže tě nesmím poslouchat. Kdybych ti ji dal, byl bych strašlivě potrestanej. Kolikrát to mám ještě opakovat?“

„Ale vzít jsi mi ji mohl!“

„To jo,“ kývl skřítek. „To jsem moh, protože jsi mi to neporučil. To vyšlo čistě z mé vlastní iniciativy. Správně bych neměl dělat ani to, ale na to není starej Steiner zas až tak přísněj.“

„Starej Steiner?“ zpozorněl Harry. „On tě trestá Benův otec? To je zajímavá informace. Zavolám mu a všechno mu prásknu!“

„Nezavoláš,“ nesouhlasil skřítek. „Nemáš na něj číslo! Na tvou kartě není vůbec nic krom tísňovýho volání!“

„Čí je to vlastně simka?“

„Nevím,“ pokrčil Bobby rameny. „Náhodou jsem ji našel na chodníku. Myslíš, že jsem ji ukradl nebo co? To já nesmím, to bych byl strašlivě potrestanej!“

„Ukradl jsi tu moji!“ zaútočil Harry.

„No, ne úplně,“ mlžil skřítek. „Půjčil jsem si ji. V krajním případě si můžu něco půjčit. Ovšem musím to pak vrátit.“

„Tak mi tu kartu vrať!“ rozzlobil se Harry,

„Nemůžu!“ pištěl Bobby. „To už nemůžu, protože ty to chceš, a sloužit ti nesmím! Mohl bych ji vrátit, kdybys o tom nevěděl, ale když o tom víš a chceš to, tak už to nejde!“

„A proč jsi mi ji teda nevrátil, dokud jsem to nevěděl?“

„Jéžíš, ty jsi natvrdlej!“ obrátil skřítek oči v sloup. „Jasně jsem ti říkal, že jsem nechtěl, aby ti někdo volal a abys ty mohl někomu volat. Někomu z Neštovic. Proto jsem ti tu kartu vzal a nevrátil. A proto jsem se teď objevil tady, i když

z toho můžu mít děsný potíže! Aby se to neprofláklo! Přece!“

„Hele, poslyš,“ naklonil se Harry k Bobbymu, ale vzápětí ucukl, neboť ze skřítka stoupal velmi nelibý zápach.

„Hrůza, co?“ povzdechl si teatrálně Bobby. „Trpím jako zvíře, fakt. Oni mi nedovolí používat ani kartáček na zuby, věřil bys tomu?“

„Jací oni?“

„To ti nemůžu říct!“ vypískl skřítek.

„Už mě to nebaví,“ prskl Harry rozčileně. „Naval kartu a vypadni.“

„Kolikrát ti mám vysvětlovat, že nemůžu? Že by mne dostihl *krutý trest*? Teoreticky – čistě teoreticky – bych se mohl potrestat sám, ale to bych si musel přinejmenším urvat ruku nebo nohu, aby to stačilo. Chápeš?“ zakoulel Bobby znovu bolestně očima.

„Ne!“ zachmuřil se Harry. „A už vůbec nechápu, proč jsi mi štípl tu kartu a dal mi do telefonu nějakou nalezenou. Jakej to mělo smysl?“

„Hele, Harry,“ povzdechl si skřítek. „Ty seš chytřej kluk, že jo. Podívej, já ti to nemůžu říct.“

Ale... možná..." Bobby se rozhlédl kolem, přiskočil ke stolu, sebral z něj ořezávátko, položil ho na zem, strčil do něj palec levé nohy a začal jím pomalu otáčet. „Možná... auuuuuuu... bych.... jauuuu... něco málo..."

„Co blbneš?“ vyjekl Harry a ořezávátko mu střelhbitě sebral.

„Já musím!“ skučel skřítek a poskakoval na krvácející nožce po pokoji.

„Chceš tu vykrvácet nebo co?“ houkl na něj Harry. „Aspoň si to něčím zavaž! Máš kapesník?“

„Nemám!“ úpěl Bobby. „Ani to mi nedovolej! Dovedeš si představit, jak musím *trpět*?“

Harry po něm hodil papírový kapesníček. Skřítek si stáhl kolem nohy provizorní obvaz, přestal poskakovat a posadil se na koberec.

„Tak hele, v rychlosti,“ zašeptal. „Vzal jsem ti tu kartu, aby sis myslel, že se na tebe spolužáci vykvajzli a nechtěl ses vrátit do Neštovic.“

„Ale proč bych se tam neměl vracet?“ nechápal Harry.

„Půjč mi to ořezávátko,“ posmutněl skřítek.

„Ne!“ odmítl kategoricky Harry. „Nejsem

nijak výjimečně pořádkumilovnej, ale rozkládající se krev vsáklá do koberce poměrně dost páchne!“

„Musím se potrestat, když ti mám říkat takový věci!“ naléhal skřítek.

„Tak si nafackuj!“

„To je málo!“

„Kousni se do ruky!“

„Taky málo! Půjč mi ševcovskou dratev, já se píchnu pod žebra, a jak budu umírat, tak se ti toho pokusím říct co nejvíc!“

„Tak a dost!“ bouchl Harry pěstí do stolu. „Žádný dratve, žádný ořezávátka, nic takovýho. Budto mi řekni, proč jsi mi tu kartu šlohnul, nebo mi to neříkej, vrať mi ji a mazej!“

„Nesmíš se vrátit do Neštovic,“ řekl suše Bobby a pokusil se co nejsilněji si utáhnout kožený řetízek na krku. „Uhhh... tě tam... grrr... něco... buuueh... zlýho... uhhh... čeká.“

„Cože?“ vytřeštil Harry oči a skočil skřítkovi po krku, aby ho vyprostil ze smrtící smyčky. „Co zlýho mně čeká v Neštovicích?“

Skřítek chvíli lapal po dechu, pak několik minut kašlal a chrchlal. Nakonec řekl:

„Nic víc ti říct nemůžu. Bez dratve.“

„Dobře,“ sykl Harry. „Tak jo. Beru na vědomí, že mě čeká v Neštovicích něco zlého, tak ještě tu kartu a nazdar.“

„Dát ti ji nemůžu,“ opakoval Bobby. „Ale mohl bych ti ji prodat. To není zas až tak úplně proti předpisům. Kolik dáš?“

„A co kdybych tě něčím majznul, prošacoval tě a tu kartu si prostě vzal?“ procedil Harry skrz sevřené rty.

„Měl bys veliký problémy,“ odtušil Bobby. „Domácí skřítky smí trestat jen jejich pán nebo se můžou trestat sami, když to nejde jinak, ale cizí na ně nesmí vztáhnout ruku. Minimálně by tě vyloučili ze školy. Což není zas až tak špatný. Hele, vem nějaký tlustej slovník a flákni mě s ním zezadu přes krk, to bude raz dva odbytý.“

Harry byl zoufalý. Proč se musí neustále zaobírat lidmi se sebedestruktivními tendencemi? Nestačil bratránek Dooley?

„Tak kolik chceš za tu kartu?“ mávl rezignovaně rukou.

„Kolik máš?“ zajímal se skřítek.

Harry sáhl po kalhotách a vyprázdnil všechny

kapsy.

„Třicet pět liber a dvacet pencí,“ řekl po chvíli úporného sčítání.

„To je málo,“ zavrtěl hlavou Bobby. „Mám vysokou režii. Sto liber.“

„Tolik nemám,“ posmutněl Harry. „Ale můžu ti to doplatit v Neštovicích. Hadrin má na starosti moje peníze. Dá mi je, když si řeknu.“

„Teta nebo strejda by ti nepůjčili?“

„Asi jo, ale za těma přece nepůjdu, když jim furt tvrdím, jak jsem bohatej! To bych se šíleně ztrapnil!“

„Jak myslíš,“ děl skřítek. „Ale napíšeš mi směnku. Nejsem tak blbej, jak vypadám. Hezky z ručky do ručky. Ty směnku, já kartu, jinak nebude žádnéj byznys!“

Harry se skřítkovou pomocí naškrábal a podepsal směnku na sto liber – s jeho drobnými se skřítek odmítl tahat – převzal kartu, založil ji do telefonu a už už hodlal Bobbyho vypustit jak z hlavy, tak z pokoje, když vtom ho něco napadlo.

„Ty, hele,“ obrátil se na skřítku. „Mohl bys mi

s něčím píchnout?“

„Nemůžu tě ničím píchnout,“ odvětil skřítek, který příliš neposlouchal; zálibně hleděl na směnku a hladil ji svými krátkými prstíky. „To my nesmíme, ubližovat lidem, teda pokud nedostaneme vyloženě takovej příkaz od svýho pána.“

„Ne píchnout *mě*,“ vysvětlil Harry. „Píchnout *mi* s něčím. Jako pomoci mi.“

„Těžko,“ řekl Bobby, aniž by spustil oči ze směnky. „Nesmím sloužit nikomu kromě svýho pána. Co bys potřeboval?“

„Strejc si vymyslel na zahradu nějakou specialitu,“ vysvětloval Harry. „Kvůli realitnímu agentovi, aby mu obsadil podnik turistama. A já slíbil, že něco vymyslím, ale nic mě nenapadá a kouzlit nemůžu. Tak jsem myslel, že by sis mohl stoupnout na zahradu jako trpaslík a pak ničehož nic třeba zamávat. Jako že jsi mechanikej...“

„Nejsem trpaslík,“ ohradil se Bobby. „Jsem domácí skřítek. To je sakra rozdíl. Nebudu postávat na zahradě jako pako. Navíc nemůžu, i kdyby to nemělo bejt zadarmo.“

„A nemáš třeba nějakýho bratra? Nezaměstnanýho?“ nevzdával se Harry.

„Podívej, i kdybych měl, tak to má dva menší háčky. Jednak by nás na tý zahradě očumovali trdlové, což je proti *Pravidlům utajení*, a hlavně, ty už nemáš žádný peníze, za který by sis toho nezaměstnanýho bráchu mohl vydržovat,“ odvětil skřítek.

„Ale on by nikdo nevěděl, že je to živej trpas... teda živej skřítek. Mysleli by si, že je to mechanická hračka. Tím pádem bysme byli krytý oba dva. A s těma penězma, mohl bych mu přece taky napsat směnku, ne?“

„Si nemysli, že má každej tak měkký srdce a nechá se ukecat na směnku,“ zazubil se Bobby. „Hele, že seš to ty, dám ti tip. Mám starýho hluchýho strejdu. Mohl bych s ním promluvit. Důchodce už nikdo moc nehlídá. Je teda skoro úplně senilní, ale proskočit po zahrádce by se moh a ani by za to nic nechtěl. Kromě stravy, samozřejmě. Ale von už toho moc nesní. Von ti třeba kolikrát začne jíst a po dvou třech soustech zapomene, že měl hlad a že jed. Stáří je děsná věc. Nechtěl bych se ho dožít, to ti

řeknu.“

Sotva dořekl, ozvala se hrozná rána a do místnosti skrze zavřené okno vletěl klubák s helmičkou na hlavě. Upustil na zem lísteček, a jak se objevil, tak zmizel. Stejnou trasou a se stejným zvukovým efektem.

Bobby chtěl lísteček vzít, ale Harry byl rychlejší.

Na lístečku stálo:

„Však jsi na nejlepší cestě k tomu, aby ses ho nedožil, Bobby. A. M. Steiner.“

„Pane jo,“ hvízdal obdivně Harry. „Jsou rychlí, tihle úředníci. Tak jo, pošli mi hluchýho strejdu, ale teď už radši padej. Ty rány určitě slyšeli teta se strejdou a můžou tady bejt coby dup!“

Donkeyovi naštěstí neslyšeli nic, tedy přesněji řečeno slyšeli, ale domnívali se, že rány vycházejí z televizoru, neboť tou dobou sledovali v obývacím pokoji akční film. Dooley v polospánku také něco zaslechl a blaženě se usmál, neboť se domníval, že se na jejich dům řítí asteroid nebo něco na ten způsob.

Harry si v klidu přečetl všechny SMS, které

mu od začátku prázdnin jeho kamarádi zaslali. Nezapomněli na něj, dokonce i Vsevolod napsal, ale Harry bohužel nevěděl co – telefon mu nahlásil, že zprávu nelze otevřít, neboť obsahuje nečitelné znaky. Mixie poslala dvě SMS, v podstatě jen o tom, kde je na výletě a jaké je tam počasí. Harry byl trošičku zklamán. Pak otevřel poslední zprávu od Bena. Zněla:

CO JE S TEBOU, SAKRA? PROC SE NEOZYVAS? NUTNE S TEBOU POTREBUJU MLUVIT! ZAPOMNELS, ZE MAME NECO DOMLUVENYHO?

A jo, vzpomněl si Harry. Slibovali si přece s Benem, že se během prázdnin sejdou. Jak na to mohl zapomenout? Proč se vůbec zajímal o telefon až teď? Ovládá ho někdo nějakým kouzlem a maže mu myšlenky, nebo je to prostě jen těmi problémy, vyvstávajícími se suicidálně naladěným bratránkem?

Okamžitě Benovi odpověděl:

NEZAPOMNEL. MEL JSEM ROZBITEJ TELEFON. DEJ VEDET, JAK SE TI TO HODI.

Chvíli váhal, jestli má také napsat Mixii. Nakonec se rozhodl, že zatím ne. Bůh ví, jaký

mají teď v Americe čas. A navíc, neměl dost dobře o čem psát. Na žádném výletě nebyl a počasí bylo od samého začátku prázdnin pro kočku.

Z neklidných snů, jež ho oné noci pronásledovaly, probudil Harryho podivný šramot. Byl ještě v polospánku, když ho někdo zatahal za rukáv od pyžama.

V úleku se posadil na posteli, promnul si oči a zašmátral po brýlích. Když si je nasadil, spatřil u svého lůžka starého, vrásčitého skřítku s kapičkou u nosu, v oblýskaných manšestrákách na jednu kšandu, kostkované košili a rozšmajdaných bačkorách.

„Vy jste Bobbyho strejda!“ došlo konečně Harrymu. Bylo mu hloupé tykat někomu, kdo vypadá jako oblíbená dětská hračka Tomáše Akvinského.

„Jo, jo,“ zaskuhral skřítek. „Bobby byl dobrej hoch. Škoda, že ho tehdáž smetla vlna z paluby, dyž sme se s Kolumbovou flotilou blížili k Bahamskejm ostrovům.“

„Já s ním včera mluvil,“ podivil se Harry.

„Nejspíš jste si ho s někým spletl.“

„Bať,“ kývl skřítek. „Břeh už sme měli na dohled. A pak to přišlo. Chudák Bobby. Jak mával těma ručičkama... volal ‚Pomoc! Pomoc!‘... Ale jenom chvilku. Voni jsou skřítcí dobrý plavci, ale dlouho nevydrží. Najmě v takovém rozběsněném živlu.“

Harry si konečně uvědomil, že staříčský skřítek má těžkou sklerózu a domluva s ním bude zřejmě poněkud komplikovaná.

„Tak jo,“ řekl nakonec. „Heleďte, já od vás – jak se vlastně jmenujete?“

„Co? Kdo?“ podivil se skřítek.

„Já jsem Harry Trottell,“ píchl se Harry důrazně ukazovákem do prsou. „A vy?“

„Já ne,“ odvětil skřítek.

„Ale máte nějaký jméno?“

Skřítek se zamyslel a letmo se prošacoval.

„Měl sem kartičku,“ pravil pak. „Všechno tam bylo napsáno. Adresa, telefon na manželku, zpráva od doctora, kdy mám brát jaký léky. Je fuč!“

„No dobře, tak nic,“ povzdechl si Harry. „Ale víte, že když říkám VY, tak myslím VÁS, že jo?“